

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 21^η Μαΐου /3^η Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ἐορτάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσαπόστολοι, λόγῳ τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τοῦ 312μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθερίαν ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἐλευθερίαν διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν. Πρώτη μετὰ τούτων ἦτο ἡ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἰδρυθεῖσα μετὰ τῶν ἐτῶν 326-336 μ.Χ. ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἐπισκεφθείσης τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης τιμᾷ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην ὡς ἰδρύσασαν αὐτήν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ μοναστηριακὸς αὐτῆς ναὸς εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ εἰς αὐτήν.

Εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον ἐτελέσθη Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, λειτουργοῦντος Αὐτοῦ καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου δεξιά καὶ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου ἀριστερά, συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καὶ συμπροσευχομένων πολλῶν πιστῶν.

Ἀφ' ἑσπέρας μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν προσηνέχθη τὸ κόλλυβον καὶ οἶνος μετὰ παξιμαδίου, τὴν πρωΐαν δὲ ἔλαβε χώραν ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, διανομὴ τοῦ ἀρτιδίου εὐλογίας εἰς τὴν θύραν ὑπὸ τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου μοναχῆς Σεραφείμας, καὶ προσφώνησις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

“Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε τοῖς γλυκέσι νάμασι, τὴν ὑφήλιον ἅπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τὸ καύχημα τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν βασιλέων πρῶτιστε. Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες κ. Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μυστικῶς εὐφραينوμένη ἐν τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἁγίων τούτων ἐνδόξων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐκτελοῦμεν χρεωστικῶς, τόσον τὸ ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἑλένης

ἰδρυθέν πρωτογενές μοναχικόν ἡμῶν τάγμα τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὅσον καί ὁ ἐπώνυμος τῆς Χριστιανικῆς Ρωμηοσύνης λαός.

Ὅρθως καί δικαίως ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας χαιρετίζει τόν ἅγιον Κωνσταντῖνον ὡς «Ὁρθοδοξίας πηγή ἡ ποτίζουσα τοῖς γλυκέσι νάμασι, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ρωμηοσύνης τήν Ὑφήλιον ἅπασαν», ἰδιαιτέρως δέ τήν ἁγίαν Γῆν, τήν ποτισθεῖσαν καί ἁγιασθεῖσαν ὑπό τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι δι' ἡμᾶς τοὺς τελοῦντας καί γεραίροντας τήν παντιμον ἑορτὴν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπομνήσεως τῆς θείας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων διακονούσης τῇ Πανάγια Ἀγιογραφικῇ Προσκυνήματι ἀφ' ἑνός καί μαρτυρούσης τό φῶς τῆς ἀληθείας, δηλονότι τό φῶς τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου. Τό φῶς δέ τοῦτο, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό φῶς τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῆς Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτῶν: «Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασιλέων κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας σύν τῇ μητρί τῇ Ἑλένῃ οὐρανόθεν ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον. Ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς τῶν εἰδώλων, ἔλυσεν τήν ἀπάτην ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τήν Ὁρθόδοξον Ρωμαίων πίστιν».

Δεηθῶμεν τοῦ μόνου ἐπουρανίου Βασιλέως, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων αὐτοῦ θεραπόντων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, καταυγασθῶμεν τοῦ φωτός καί τῆς δυνάμεως τοῦ θείου τροπαίου τοῦ ζωποιοῦ Σταυροῦ, τοῦ γενομένου ὅπλου αὐτῶν κατ' ἐναντίων καί δι' ἡμᾶς καύχημα καί εἰρήνη.

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Χριστός Ἀνέστη”.

Ἀκολουθῶς παρετέθη πλουσία μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς